Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XIII nr. 34 (818) * miercuri 23 august 1961 * 8 pagini 30 bani

Bucurați-vă, copii!

Astăzi sărbătorim marele eveniment din 1944 — eliberarea țării noastre de sub jugul fascist. Cu șaptesprezece ani în urmă, mobilizînd și organizînd forțele patriotice, Partidul Comunist Romîn a pregătit și a condus insurecția armată care a dus la răsturnarea guvernului fascist, trădător, la ieșirea țării noastre din criminalul război antisovietic și la întoarcerea armelor împotriva ocupanților hitleriști. Pe atunci armata sovietică înainta. Victoriile ei au ușurat mult lupta patrioților romîni. Formațiunile de luptă patriotică în strînsă colaborare cu armata romînă au apărat cu eroism Capitala și i-a izgonit pe cotropitorii hitleriști.

Din ziua luminoasă de 23 August 1944 a început pentru poporul nostru era libertății, a înfăptuirii socialismului victorios. În anii puterii populare, sub conducerea partidului, s-au construit fabrici și orașe noi, nenumărate școli și case ale pionierilor, teatre, cinematografe, cluburi. Viața a devenit din ce în ce mai bogată, mai plină, mai fericită.

De multe condiții minunate se bucură pionierii din țara noastră dar cea mai mare bucurie este aceea — ei știu — că vor trăi în comunism. Proiectul de Program al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice a arătat tuturor că comunismul — acest vis de aur al omenirii — nu mai este un vis, ci și o realitate care se înfăptuiește în Uniunea Sovietică, și care se va înfăptui și la noi. Se va înfăptui, nu încape nici o îndoială, pentru că pe drumul socialismului, sub conducerea partidului, poporul nostru urcă în fiecare an cîte o treaptă care-l apropie de comunism.

Traducerea cu succes în viață a hotărîrilor partidului și guvernului nostru, măreţele realizări ale poporului în toate domeniile de activitate, industrie, agricultură, știință, cultură, reprezintă tot atîtea trepte pe care poporul romîn înaintează victorios spre comunism.

Bucurați-vă de viață, dragi pionieri! Dar nu uitați niciodată că bucuria voastră izvorăște din lupta acelora care au adus eliberarea patriei și din lupta întregului popor care muncește cu elan pentru desăvîrșirea construirii socialismului în țara noastră. Voi, pionierii de azi ai patriei noastre, pregătiți-vă temeinic pentru ziua de mîine, cînd veți mări numărul înfăptuirilor și realizărilor acelora care, înrolîndu-se sub steagul partidului clasei muncitoare, au cîștigat pentru viitor măreția vieții și a muncii creatoare!

MIHAI NOVICOV

Desen de N. Zamfir

23 AUGUST

Mihai Beniuc

E zi cu roșu însemnată
August al nostru două'ș'trei
Din anul patruzeci și patru.
E zi de slavă și temei.

Nu-n calendar a fost ea scrisă
Cu roșu, ci pe glie-n țară,
Ostașii roșii cu ai noștri
Ogoarele le-mpurpurară.

Iar pe cîmpiile de luptă
Noi am 'nălțat măreț drapel.
E scris pe el cu foc și sînge
Al vieții noastre falnic țel.

E steagul marilor victorii
Ce bate-n vînt desfășurat,
E steagul ce partidul nostru
Biruitor l-a ridicat.

Azi rîurile altfel cîntă
Cînd intră-n clocot de turbină,
Cînd urcă-n fire de aramă
Să dea căldură și lumină...

Sirena din uzine astăzi,
Cînd în văzduh prelung răsună,
Nu silă de-a trăi trezește,
Ci dragoste și voie bună.

E altul omul, alta țara,
Lumina-n față și înaltul;
Iar omul care urcă drumul
E-n fiecare zi mai altul.

(Din poemul „În frunte comuniștii")

Din viața pionierească

ZI DE TABĂRĂ

Proștea Mare este o comună din apropierea Mediașului. Gospodăria agricolă colectivă „Steagul Roșu", înființată în anul 1960, a strîns în jurul ei oameni de nădejde, harnici, care au pornit împreună pe drumul belșugului și fericirii.

Mă aflam la Proștea într-o frumoasă zi de vară. În curtea școlii de 7 ani se adunaseră o mulțime de pionieri îmbrăcați de sărbătoare.

— Ce sărbătoriți azi? m-am adresat unui voinic de-o șchioapă.

— Cum, nu știți?

Și începu să-mi explice pe larg că azi este zi de tabără. Dar nu o zi obișnuită... În cinstea marii sărbători a poporului nostru, 23 August, pionierii taberei locale din Proștea au organizat, împreună cu cei de la Casa pionierilor din Mediaș, o zi de tabără comună. Pentru a le vorbi despre minunata sărbătoare a zilei eliberării patriei, l-au invitat în mijlocul lor și pe ofițerul Călin Miron.

Adunarea a început. În liniștea deplină, glasul tovarășului ofițer răsună emoționat, așa cum emoționate sînt chipurile, privirile micilor ascultători. În cuvinte calde el le povestește cum, cu 17 ani în urmă, în condițiile înaintării victorioase a armatelor sovietice care îi zdrobeau pe hitleriști, Partidul Comunist din Romînia a organizat și a condus insurecția armată victorioasă a oamenilor muncii, insurecție care a doborît dictatura militaro-fascistă, eliberînd Romînia din lanțurile fascismului. În București și în alte numeroase localități, formațiunile de luptă patriotică au înscris neuitate pagini de vitejie în istoria patriei noastre, luptînd eroic, împreună cu armata împotriva hoardelor fasciste. Umăr la umăr cu neînfricații ostași sovietici, ostașii romîni au luptat cu hotărîre și nemărginit spirit de sacrificiu pentru zdrobirea definitivă a dușmanului. În acele zile glorioase, istorica prietenie dintre poporul romîn și marele popor sovietic s-a întărit și mai mult, și mai temeinic. Nepregetîndu-și forțele, ostașii romîni au luptat alături de frații lor sovietici pentru eliberarea Ungariei, a Cehoslovaciei, pînă la victoria finală asupra Germaniei fasciste.

Insurecția armată victorioasă de acum 17 ani a fost posibilă datorită înțelepciunii, priceperii, tăriei Partidului Comunist din Romînia și devotamentului, eroismului clasei noastre muncitoare, încrederii sale în cuvîntul partidului.

„Partidul e în toate, e trainic făgaș
Ce duce spre cea mai înaltă dreptate.
În el adevărul își are sălaș
E sabia care lovește-n vrăjmaș
Și mîna ce vindecă toate".

După povestirea ofițerului a fost rîndul pionierilor să-și exprime sentimentele de dragoste și recunoștință față de partidul nostru, față de eroica noastră clasă muncitoare. Prin înaripate cîntece și poezii, ei au înfățișat fericirea de a trăi într-o țară socialistă, înfloritoare, în care visurile de veacuri ale celor mulți s-au împlinit. Într-o ingenioasă formă de expunere, pionierele Mița Ana și Rotaru Maria au povestit despre traiul îmbelșugat al copiilor de colectiviști, despre excursiile organizate în vacanță, despre neuitatele zile de tabără, despre viața lor fericită.

La reușita programului de cîntece și poezii pe tema „Mulțumim din inimă partidului", au contribuit, prin interpretări deosebite, Hîrtopeanu Viorica, Bradu Marcela și Aftenie Ilie, pionieri din Mediaș, precum și Gherasim Costel, Vlad Cornel, Schosser Hedi, Nicolae Munteanu și alți pionieri din sat.

Ziua de tabără comună organizată cu prilejul marii sărbători a zilei eliberării va rămîne de neuitat atît pentru gazde cît și pentru oaspeți. Ei au petrecut împreună, pînă tîrziu, cîntînd, recitînd versuri. A fost o acțiune frumoasă, interesantă, care dovedește spiritul de inițiativă al activului pionieresc din această tabără locală.

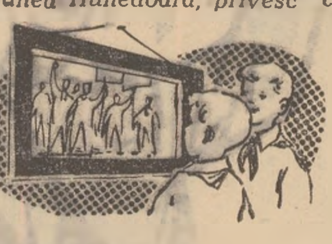
AL. MIHU

ÎN CINSTEA MARII SĂRBĂTORI

● *Strada Ecoului nr. 29, București. O casă. Nu e însă o casă oarecare. Aceasta ne-o arată placa comemorativă: „Aici a funcționat, în condiții de adîncă ilegalitate, timp de trei luni, iulie-septembrie 1932, redacția ziarului „Scînteia" organ al Partidului Comunist din Romînia".*

Pe strada Armenească la nr. 15, există o altă casă memorială. Și aici, între zidurile acestea, s-a petrecut un eveniment deosebit de important: „În noaptea de 13—14 august 1944 s-a ținut ședința inițiată de P.C.R. în vederea pregătirii planurilor insurecției armate".

Cincizeci de elevi veniți de la Școala medie din Brad, regiunea Hunedoara, privesc cu

interes aceste case, mărturii vii ale luptei conduse de partidul comunist împotriva odiosului regim burghezo-moșieresc, pentru eliberarea patriei noastre de sub jugul fascist, pentru o viață liberă, fericită. Ei ascultă cu atenție cuvintele ghidului care le povestește cum, cu ani în urmă, în aceste locuri, ca și în multe altele, comuniștii elaborau vaste și îndrăznețe planuri de luptă. Venind în orașul București, Capitala patriei dragi, pionierii din Brad au ținut să viziteze aceste case memoriale.

● Tabăra din Mircești, regiunea Iași. Pionierii au vizitat laminorul de la Roman, construcție nouă, înfăptuită în anii de democrație populară, au mers la harnicii muncitori din Atelierele C.F.R.-Pașcani, urmașii acelora care, în 1907, au deschis vagoanele și i-au eliberat pe țăranii arestați de autorități în timpul marei răscoale.

● *Alți pionieri, alte acțiuni. Nu de mult, pionierii taberei locale din satul Uscați, comuna Războieni, regiunea Bacău, au vizitat vestita gospodărie agricolă colectivă „Drumul lui Lenin" din Țibucani. Au fost la sediul gospodăriei, la club, la școala recent terminată. Comu-*

nistul Constantin Hilachi le-a vorbit despre sectorul zootehnic, despre succesele obținute, despre sarcinile viitoare.

● Tabăra de pionieri și școlari din Nucet, regiunea Crișana. Detașamentul nr. 3 are adunare. Pionierele Boieriu Ecaterina, Badea Rodica, Mallța Stela și Dima Virginia, au evocat unele episoade din lupta partidului pe care le-au aflat din cărțile citite, de la părinți, apoi au povestit despre viața lor fericită de astăzi. Alți pionieri au recitat poezii, au cîntat, au dansat. Adunarea dedicată partidului drag, aceluia care ne conduce spre o viață mereu mai bună, s-a terminat cu cîntecul „Mulțumim din inimă partidului".

Într-o LIBRĂRIE

Sîntem la „Librăria noastră" din blocurile noi de pe Calea Griviței.

— Cinci caiete dictando, două de matematică, creioane colorate...

— Vă rog, mai dați-mi un creion „Luceafărul".

— Raportorul metalic cu cît s-a ieftinit?

Vînzătorul abia mai pridideşte. Vestea ieftinirii unor rechizite școlare a bucurat și pe copii, și pe părinți. Eugen Haralambie a venit la librărie cu tatăl său, cazangiu la Atelierele C.F.R. „Grivița Roșie". Eugen își alege caiete, creioane, echere, tot ce are nevoie pentru noul an școlar.

Dar iată că în librărie a intrat un grup de pionieri excursioniști. Sînt de la Școala de 7 ani nr. 2 din orașul Odorhei.

— De ce cumpărăm rechizite din București? De cîte ori am să-mi fac lecțiile, ne declară pioniera Bedö Anna, am să-mi aduc aminte de această excursie, de tot ce am văzut pe Calea Griviței. E și asta o amintire...

— Manuale școlare nu mai cumpărați?! glumește vînzătorul.

— Nu, rîde veselă o pionieră. Începînd de anul trecut, noi, cei din clasele I-a — a VII-a primim gratuit toate manualele școlare!

În vizită la Muzeul de istorie a partidului

Zilnic, la Muzeul de istorie a partidului sosesc nenumărați vizitatori, muncitori, țărani colectiviști, tineri sau pionieri din București și din țară. Documentele, obiectele, tot ce este expus aici constituie o pildă vie care ne însuflețește la muncă entuziastă pentru construirea socialismului. Zilele acestea, au fost la muzeu și pionierii de la Școala de 7 ani nr. 122 din Capitală. Ei privesc cu atenție mașina la care s-a tipărit în anii grei ai ilegalității „Scînteia", ziarul partidului.

Îți mulțumim PARTID IUBIT

E minunat să copilărești în patria noastră socialistă. Și pentru ca viața voastră, copii, să fie veselă, lipsită de greutăți, pentru ca viitorul să aducă îndeplinirea visurilor fiecăruia dintre voi, partidul nostru, statul democrat-popular se preocupă îndeaproape, cu nemărginită grijă, de tot ceea ce e în legătură cu voi. Congresul al III-lea al partidului a adoptat hotărîri menite să vă facă viața și mai frumoasă. Ele prind viață zi de zi. Nenumărate școli apar parcă peste noapte pe tot cuprinsul patriei, începutul fiecărui an școlar vă aduce bucuria de a primi gratuit manualele școlare, recent o serie de rechizite școlare s-au ieftinit. Litoralul mării și plaiurile munților răsună de veselia taberelor pionierești. Bucurați-vă din plin, copii, de acest trai fericit, munciți și învățați astfel încît să deveniți cetățeni de nădejde ai patriei noastre socialiste, ostași devotați ai partidului!

ȘCOALA, UN BUN AL POPORULUI

Vă amintiți tabloul lui Octav Băncilă reprezentînd un copil sărac la tablă? Această lucrare reprezintă un aspect tipic al disprețului și nepăsării manifestate de burghezo-moșierime față de dorința copiilor oamenilor muncii de a învăța carte. Pe de-o parte școli puține, neîncăpătoare, igrasioase, pe de alta, copii de muncitori și țărani subalimentați, prost îmbrăcați, umiliți, așa cum mărturisește atît de realist tabloul lui Băncilă. Cît despre rezultatele acestei situații, iată un singur exemplu: în trecut, în regiunea Ploiești, aproape 43 la sută din întreaga populație era analfabetă! Acum însă, în anii noștri de democrație populară, analfabetismul a rămas doar o tristă amintire și aici, ca în întreaga țară. Pînă la începerea anului școlar 1961—1962 se vor mai da în folosință în regiunea Ploiești încă 52 de școli cu 118 săli de clasă. În regiune sînt acum peste 1.300 școli elementare și medii. Prevederile Congresului al III-lea al partidului cu privire la construirea a 15.000 noi săli de clasă pînă în 1965 prind viață în întreaga țară. Pînă în toamnă, în regiunea Dobrogea se vor da în folosință încă 30 de școli, în regiunea Argeș încă 193 săli de clasă etc.

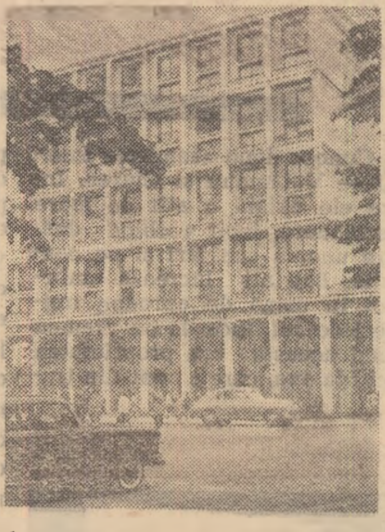
Așa cum a hotărît partidul, pînă în anii 1962—1963 nu va mai exista în țara noastră copil care să nu fi absolvit școala de 7 ani. Și tot în această perioadă va începe trecerea treptată la învățămîntul general de 8 ani.

CIFRE ȘI FAPTE

Cartea îți îmbogățește inima cu sentimente înălțătoare, îți sădește în minte gînduri îndrăznețe, cutezătoare. Bibliotecile speciale pentru copii au devenit în țara noastră ceva firesc, le găsești pretutindeni, cu rafturi întesate de volume, cu scăunele pe măsura cititorilor, cu pereții pictați reprezentînd scene din cărțile îndrăgite. În vara aceasta, la Satu Mare s-a deschis o nouă asemenea bibliotecă. Ea este înzestrată cu 3.500 de volume. Sute de mici cititori și-au înscris, încă din primele zile, numele pe fișele bibliotecii.

★

În trecut, pe vremea burghezo-moșierimii, a te consulta la un medic era un lux pe care marea majoritate a copiilor oamenilor muncii nu și-l puteau permite. Mai mult: spitalele și policlinicile pentru copii le numărai pe degete, iar numărul medicilor pediatri era cu totul insuficient. Astăzi, în cele mai îndepărtate comune există policlinici, staționare și spitale modern înzestrate, unde funcționează un mare număr de specialiști. *Numărul medicilor de copii a sporit de patru ori față de anul 1938. Peste 2.850.000 de elevi și studenți sînt consultați periodic și primesc asistență medicală gratuită în cadrul cabinetelor care funcționează pe lîngă școli și universități.*

La parterul acestui nou bloc de la întretăierea căii Victoriei cu bulevardul 6 Martie, se află cel mai mare magazin universal pentru copii din țară: Magazinul copiilor, inaugurat la 1 iunie 1961

★

Nu există domeniu al vieții voastre, copii, în care statul nostru democrat popular să nu aducă necontenit noi bucurii, menite să vă facă traiul tot mai frumos, mai îmbelșugat. Nu de mult, în comuna Balaci, din raionul Roșiori de Vede, s-a înființat o nouă casă de copii. Ea are o capacitate de 800 de locuri, găzduind copii între 7—14 ani. Pe vremea burghezo-moșierimii, acești copii ar fi avut o viață foarte tristă. Astăzi, așa ceva nu se poate întîmpla. Viața, viitorul, le sînt asigurate. Ei au la dispoziție dormitoare și săli de studiu spațioase, profesori bine pregătiți, hrană, îmbrăcăminte. Devenind, mîine, muncitori pricepuți, profesori, ingineri, ei vor ști că acestea au fost posibile numai datorită grijii partidului nostru.

★

Familiile cu mulți copii se bucură de o atenție specială din partea statului nostru democrat popular. Numai Statul popular al regiunii București a acordat, în primele șase luni ale acestui an, aproape două milioane de lei drept ajutoare pentru familiile cu mulți copii.

Sentru voi, copii!

Harnicii muncitori tipografi precum și autorii și redactorii manualelor școlare v-au pregătit surprize plăcute pentru începerea noului an școlar. La Abecedarul, Citirea și Aritmetica pentru clasa I-a, s-a folosit tiparul colorat; Istoria patriei pentru clasa a IV-a, Geografia R. P. Romîne pentru clasa a IV-a, Geografia pentru clasa a VII-a, Botanica pentru clasa a V-a și alte manuale au apărut mai sugestiv ilustrate, cu planșe și hărți în culori. Un mare număr de manuale au coperți din material plastic, iar altele coperți pînzate.

Ca și anul trecut, manualele pentru clasele de la I-a la a VII-a se vor distribui gratuit tuturor elevilor.

Întreprinderea de material didactic, a cărei marcă se află pe majoritatea aparatelor și instrumentelor din laboratoarele voastre școlare, a pregătit pentru voi noi mijloace pentru aplicarea în practică a cunoștințelor teoretice. Pînă acum s-au și trimis în școli numeroase aparate pentru înzestrarea laboratoarelor de fizică. În curînd, școlile vor mai primi truse pentru 50 de experiențe electronice, aparate de emisie-recepție etc. În prezent, colectivul întreprinderii pregătește încă 27 produse noi — celule fotoelectrice demonstrative, truse cu aparate optice, aparate pentru experiențe de electronică ș.a. — care vor sosi în școli peste cîteva luni.

Tabăra fiilor de colectiviști

Era o dimineață de iulie, cu soare mult ce inundase parcă în lumină tot satul. Aurelia Gităianuțu și Vasile Stanciu veniseră devreme la mașini, rînduiseră băncile pe care aveau să stea pionierii, cercetaseră dacă au fost luate suficiente mingi, dacă n-au uitat cumva cutiile pentru insectare, ierbarele. Pînă mai ieri, ei fuseseră membri ai unității pionierești din comuna Lenauheim. Acum învață la școlile din oraș și au venit ca instructori de pionieri în tabăra organizată și întreținută de gospodăria lor agricolă colectivă.

— Plecăm... s-a auzit vocea instructorilor.

Și parcă dinadins cele trei autocamioane s-au urnit alene, lăsînd încă o clipă timp ca pionierii să-și ia rămas bun de la părinți.

Pe bancă, în parcul de peste drum, a rămas un bătrîn. Stă tăcut, petrecînd cu privirea șirul camioanelor în mers. La ce-o fi gîndit colectivistul Pavel Fluture? Zgribulite, sărace, amintirile copilăriei lui îi trec pe rînd prin minte. Ce mult ar fi dorit copilul Păvălică de altădată să plece și el măcar dincolo de hotarul satului. Dar pe vremea aceea, țăranii erau încă din copilărie la cheremul chiaburilor și moșierilor.

...La stația de funicular, mașinile se opresc. Pionierii se rînduiesc în grupuri. Fiecare pionier mai mare are în grijă pe unul din clasele mici. Și, rînd pe rînd, funicularele lunecă trecînd de partea cealaltă a dealului copiii colectiviștilor dintr-un sat bănățean care vin aici să alerge, să se joace, să se bucure de odihna pe care le-au pregătit-o părinții lor, colectiviștii...

Soarele cobora peste vîrfurile brazilor cînd au ajuns la Văliug. Dormitor, sufragerie, club, teren de sport, toate au fost cercetate repede și cu multă curiozitate de noii locatari. Curînd, peste Văliug s-a lăsat o înserare de vară liniștită. Peste vîrfurile copacilor, se zărea de departe drapelul tricolor al taberei înălțat de fiii colectiviștilor.

ADINA MANTA

Dacă o dată întorși de pe litoral, nu vor fi ușor de recunoscut, aceasta nu va fi vina lor, ci a soarelui care i-a bronzat cu dărnicie!

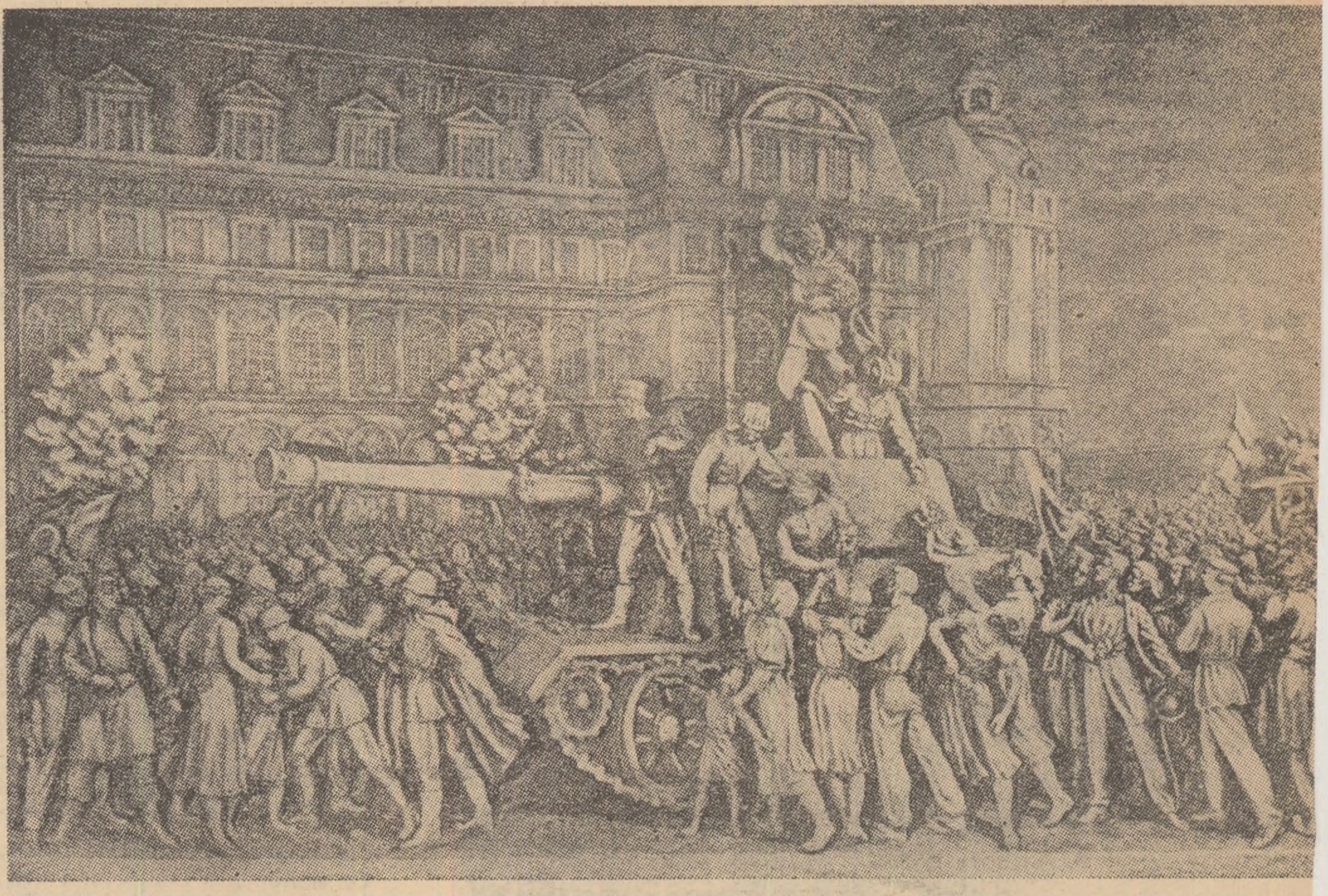
23 AUGUST

Ziua de 23 August o întîmpinăm în fiecare an cu entuziasm sporit. Acest lucru e firesc — tot mai mărețe sînt victoriile noastre pe drumul desăvîrșirii construcției socialismului în patria noastră liberă. Cu fiecare an, mai luminos ni-e prezentul încununat de laurii victoriilor celor 17 ani. Nu vom uita niciodată zilele fierbinți ale acelui august 1944. Atunci, în condițiile create prin victoriile eroicei armate sovietice împotriva hoardelor fasciste cotropitoare, forțele populare patriotice au înfăptuit, sub conducerea partidului, insurecția armată, deschizîndu-ne drumul unei vieți luminoase și fericite.

Cu ajutorul frățesc, dezinteresat al marii Uniunii Sovietice, prin munca harnică a întregului nostru popor, patria noastră a devenit astăzi o țară cu o industrie puternică, cu o agricultură socialistă în plină înflorire, cu o cultură bogată. Meleagurile țării s-au îmbogățit cu noi fabrici și uzine, hidrocentrale puternice s-au înălțat pe firul apelor vijelioase, iar lampa lui Ilici pătrunde peste șesuri și munți, în cele mai îndepărtate cătune.

Oamenii muncii duc un trai tot mai îndestulat — recenta hotărîre a partidului și guvernului cu privire la noua reducere de prețuri și mărirea salariilor, constituie un exemplu grăitor.

Îndeplinind cu entuziasm hotărîrile celui de-al III-lea Congres al partidului, oamenii muncii de pe întreg cuprinsul țării pășesc hotărîți și încrezători înainte, pe drumul deschis de partid, spre victorii și mai mărețe.

ELIBERAREA — **Constantin**

La uzinele 23 August...

La Uzinele „23 August" din Capitală găsești în aproape toate secțiile lucrînd cîte o familie, adică tatăl cu fiul sau cu fiii săi. Faptul — firesc întru totul — are pentru reporter valoarea unui simbol, care-l cheamă la comparații între două generații ale aceleiași uzine.

Cunosc două asemenea familii — Vătămanu și Ciurea. Intre ele există o atît de mare asemănare, încît vorbind despre una, o cuprinzi și pe cealaltă. Bătrînii lucrează amîndoi în uzină de aproape treizeci de ani, încă de pe vremea cînd aceasta era proprietatea lui Malaxa, care a supt din trupul țării milioane și milioane de lei, trimiși cu grijă spre păstrare la băncile străine. Fiii celor doi bătrîni muncitori au venit în uzină în anii cînd aceasta purta numele sărbătorii eliberării țării noastre de sub jugul fascismului. Aici au făcut ucenicia și au învățat meserie, aici au început să lucreze apoi ca muncitori calificați, aici au intrat la liceul seral și de aici (Vătămanu chiar din anul acesta) vor porni să învețe la o facultate. Simplitatea biografiei celor doi tineri, a drumului vieții lor de pînă acum face un puternic contrast cu biografia și viața taților lor. O discuție între aceste două familii, pe care reporterul a ținut s-o pună la cale, are valoarea confruntării a două epoci diferite.

Ciurea, bătrînul, spunea:

— Voi ce știți despre trecut? Voi credeți că ceea ce e acum, a fost de cînd lumea?

— Ba chiar asta n-o credem, îl contrazice fiul, responsabil al unei brigăzi de tineret și secretar al organizației U.T.M. din secția aparataj.

— Mă rog, cîte ceva din cărți mai știți. Dar voi nu l-ați apucat pe Malaxa ca să vedeți diferența. Numai așa, doar ca înfățișare și puteai să-ți dai seama de ce era atunci uzina și ce e acuma. Atunci era o adunătură de hangare afumate, fără lumină, friguroase. Acum toate secțiile sînt parcă niște săli de concerte, nu alta. Imprejurul lor numai flori și alei, de ai impresia că te afli într-un parc de odihnă. Ehe, pe atunci munceam pînă ne ieșeau ochii din cap, veneam dimineața și plecam seara. Aici se facea armament pentru război și magnatul de Malaxa avea înțelegere cu guvernul să-i dea cît mai multe mitraliere. Cînd auzea de sabotajele muncitorilor urla de-i ieșeau spume la gură. Era în stare să stea și cu biciul lîngă noi ca să ne stoarcă mai mult. Pe-atunci aveam noi posibilitatea să mergem la liceu, cum faceți voi acum, să mergem la club, să ne ocupăm de inovații? Imi frămîntam capul cum să vă aduc o bucată de pîine acasă. Și acum tu, într-o zi mi-ai spus că-ți iei motocicletă, și ți-ai luat. Acum ți-ai pus în gînd să te faci inginer...

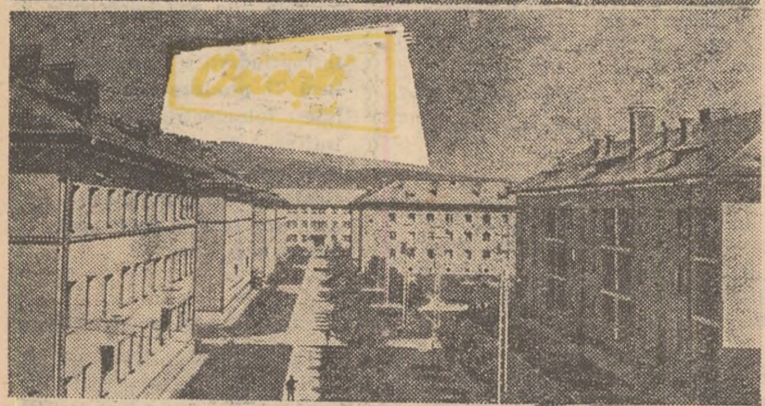
— Și-o să mă fac, spune Ștefan. De fapt, toată brigada mea învață la seral. Toți vom deveni specialiști.

— Și la noi la fel, spune Vătămanu, fiul. Apoi, adresîndu-se reporterului: Tata nu cred că are rost să vă mai spună acum ceva despre trecut. După masă avem o adunare cu toți utemiștii și-o să ne vorbească nouă despre toate astea. Noi, cei tineri, o să vorbim despre prezent, despre ce-a însemnat pentru noi ziua de 23 August, ce ne-a dat nouă regimul democrat popular. O să fie o adunare foarte frumoasă. Puteți veni dacă vreți.

ION BAIEȘU

ORAȘE NOI PE HARTA PATRIEI

Ne-am obișnuit să vedem cum se înalță noi și noi păduri de schele în patria noastră. Așa au răsărit orașele: VICTORIA, ONEȘTI și URICANI.

La poalele munților Făgăraș, pe un loc gol, unde se legănau odinioară doar turmele de ciulini, astăzi străjuiește noul oraș Victoria. El are o puternică industrie chimică. Blocurile înalte, așezămintele de cultură sînt luminoase și spațioase (foto 1).

Dintr-un sat unde în trecut întîlneai numai colibe, astăzi s-a dezvoltat orașul Onești (foto 2). Muncitorii din acest oraș se străduiesc zi de zi să găsească noi metode de prelucrarea țițeiului încît în anul 1965, valoarea produselor obținute dintr-o tonă de țiței să crească cu peste 40 la sută față de anul 1959.

Frumos este orașul Uricani (foto 3). Minerii din acest oraș, dau cărbune de bună calitate și au făcut însemnate economii reușind să dea patriei socialiste din ce în ce mai mult cărbune.

Toate aceste orașe noi, au fost împodobite cu școli de 7 ani, școli profesionale, magazine și unități de deservire. De asemenea, au cinematografe, teatre și terenuri sportive, unde oamenii muncii își petrec timpul liber în mod plăcut.

Ca fulgerul zboară suveica într-o parte și alta, prin urzeala albă. Și suveica, trăgînd firul subțirel după ea, țese tot mai multă pînză, în iureșul atîtor suveici — inimi însuflețite ale războaielor prinse în întrecere. „Și astăzi o să dăm vreo zece metri în plus!" își spune Elena rotindu-și privirea peste șirul războaielor ce duduiau însuflețite în jur. „Dar o să le placă oare cum cînt?" îi răsări deodată același gînd care o frămîntă încă de dimineață, de cînd îi spusese meșterul să se prezinte la prînz în sala de spectacole de la club.

Se uită nerăbdătoare la ceas. Nu mai avea mult!

Cum ieși din schimb, își lăsă

D

halatul la v
bită spre c
că-i bate
cît cîteva
ză aci în U
din Capital
cine-o cun
tistică? Ni
Ajunsa l
scară. Ezita
numai, că-ș
dinți și apă
ța.
Ce frum
tacole! Be
lumină, la
nouț, și co
care sînt
echipa arti
— Ei, să
nară fetele
fața micro
Cum cîn
seama —
acompania
dar la sîr
grămadă
bine! se b
noi, ai să

Baraschi

Mă bucur

Am avut fericirea să fiu trimis pentru specializare în Uniunea Sovietică. Acolo, în orașul Rustavi din însorita Gruzie — am învățat de la laminoriștii sovietici să lucrez cu mașini uriașe, automatizate. Îmi amintesc cu dragoste de meșterul Sireteli. In fiecare clipă el era lîngă mine și-mi lămurea nedumeririle.

M-am înapoiat în patrie cu multe cunoștințe noi în meserie. Cînd se construia fabrica de țevi din Roman, soseau din marea țară prietenă trenuri lungi încărcate cu mașinile necesare. Cunoșteam mașinile. Le mai văzusem în fabrica unde lucrasem alături de meșterul Sireteli. Bune și trainice mașini ne-au trimis prietenii noștri sovietici! De-ați vedea numai cum se mai pârpâlesc drugii incandescenți de metal pe trenuri de role pînă cînd mașinile dirijate de oameni îi transformă în mîndrețe de țevi necesare industriei noastre socialiste.

Crește inima în mine de bucurie cînd le văd. Am trăit, am văzut și am tras multe în viață, pentru că am 46 de ani. Poate de aceea îmi este și mai mult dragă fabrica nouă. Mă uit cîteodată la uriașii mei de oțel cum mlădie metalul și-mi amintesc de atelierele patronilor lacomi, de munca grea și rău plătită, de mașinile acelea rudimentare care ne sleiau puterile. Acum lucrăm într-o uzină modernă, mecanizată, ridicată cu ajutorul fraților sovietici. Cînd intru în uzină îmi amintesc mereu de prietenii mei din Gruzia, de meșterul Sireteli.

Muncitor ION RUSS
Fabrica de țevi, Roman

Așa trăim

Am venit în comuna Tomnatic pe la 13 ani — cînd rămăsesem orfan și am intrat slugă la chiaburul Polen Martin.

A fost amară slugăria, amară pîinea și puțină. După 4 ani, cînd am cerut socoteala am primit o pereche de bocanci de cea mai proastă calitate. Cu atît m-am ales după 4 ani de muncă istovitoare.

Mai tîrziu am făcut armata.

Cînd m-am întors la Tomnatic, se înființase G.A.C. M-am înscris și eu. Am muncit ca brigadier, apoi colectiviștii m-au ales președinte al gospodăriei agricole colective. Sînt 9 ani de atunci. Viața mea și a satului s-a schimbat complet, am pășit pe drumul belșugului: 72 de familii de colectiviști și-au zidit case noi! avem 4 ferme zootehnice, 9 ateliere, 2 întreprinderi anexă și o suprafață de 1.586 ha. Avem, de asemenea, 3.450 păsări, 386 iepuri de casă, 491 porcine, 303 bovine. Nivelul de trai la noi în gospodărie este foarte bun. Anul trecut, valoarea zilei muncă a fost de 30 lei. Or, cu acești bani, în patru ani aș fi putut cumpăra bocanci la toți gospodarii din colectivă! Și nu o singură pereche, așa cum am primit eu cîndva de la Polen Martin!

Sînt fericit că am apucat aceste luminoase vremuri. Suferința mea din tinerețe este răsplătită prin viața minunată, fără griji a copiilor mei. Partidul ne-a deschis drumul unei vieți îmbelșugate.

PETRU FENESI
președintele G.A.C. „30 Decembrie" comuna Tomnatic, regiunea Banat

Școala noastră

Aveam 22 de ani. Terminasem școala pedagogică. Eram învățătoare. Visam o școală frumoasă, mare, cu mulți copii...

Cu visul acesta mă îndreptam spre satul unde fusesem repartizată. Am ajuns dimineața. M-am ținut pe urmele a doi copilași desculți cu ghiozdanele agățate de umăr, să văd școala.

Am ajuns: „Dar ce-i asta? Asta-i școala în care am să-i învăț eu pe copii carte?" M-am cutremurat: eram în fața unei... magazii! Sobele scoteau fum, abia ne mai zăream. Era un frig îngrozitor.

A venit 23 August, au urmat transformările revoluționare și iată-mă azi în satul Bogdan Vodă, pe aceleași meleaguri ale Bacăului. Visul meu ca și al tuturor sătenilor a căpătat întrupare. S-a înălțat aci, în acest sătuc o școală de toată frumusețea, iar copiii colectiviștilor își fac seara lecțiile la lumina becurilor electrice.

Sînt realizări care ne umplu inima de bucurie și noi ne străduim să răspundem grijii părintești a partidului prin muncă însuflețită, educînd cetățeni demni de patria noastră socialistă.

Învățătoare MARIA SCOTARU
satul Bogdan Vodă, reg. Bacău

De aceeași vîrstă

...estiar și o porni gra-
...ub. Simțea inima
...puternic. N-are de-
...ni de cînd lucrea-
...ina „7 Noiembrie",
... E nouă. Și apoi,
...aște din echipa ar-
...neni!
... club, se opri lîngă
... să intre. O clipă
... luă apoi inima în
...să puternic pe clan-

...s e în sala de spec-
...urile strălucesc de
...fel și pianul nou-
...tumele înflorate cu
...mbrăcate fetele din
...tică.
...te-auzim, o întîmpi-
... voioase. Vino în
...onului...
...ase, nu-și putu da
...se lăsase furată de
...nentul pianului —
...it toate fetele se în-
...în jur. „Bine, foarte
...curau ele. Rămîi cu
...nveți și notele. Pentru 23 August pregătim un program foarte frumos! O să fii și tu în echipă!"

O fată la fel de tînără ca și ea, mai răsărită însă, cu cozi groase pe spate, o apucă școlărește de mînă:

— Mie-mi spune Olimpia Boacă... țesătoare-s eu. Pe tine cum te cheamă?...

— Elena Dumitru, am 17 ani.

— Și eu la fel, se bucură Olimpia. M-am născut în '44...

De-o vîrstă! Cele mai tinere muncitoare din uzină, de-o vîrstă cu libertatea obținută pe meleagurile noastre la 23 August 1944!

Ca și toți tinerii de seama lor Olimpia și Elena n-au cunoscut nici suferințele uceniciei din trecut, nici asuprirea patronilor. Sînt tinere muncitoare, cunosc o viață demnă și au posibilitatea să-și realizeze visurile cele mai îndrăznețe. Aceasta, datorită partidului, orînduirii noastre socialiste.

AL. DINU IFRIM

Drumul belșugului

Toți cei cinci frați aflaseră că în seara aceea trebuiau să se adune acasă la mama. Nu știau însă motivul acestei „convocări". Întrebată, mama le-o tăiase de la început: „Ia te uită la ei, trebuie să le dau socoteală de ce-i chem? Așa-i dacă s-au făcut mari!... se prefăcu dînsa supărată. Pe înserat, veniră cu toții. „Îți dai seama numaidecît că-s frați", gîndi Maria Dordea, privindu-și cu dragoste fiii... Și totuși, numai ea știa atît de bine care-i mai prietenos sau mai reținut, mai iute sau mai potolit. Cu ani în urmă, cînd venea acasă frîntă de oboseală de pe unde muncise, știa că Gheorghiță va fi primul care o va întreba dacă-i obosită, că Nicolae o va privi tăcut, cu speranța în ochi. Stăteau atunci într-o dărîmătură de grajd. Cînd soțul îi murise, Mariei îi fusese teamă c-o să se prăpădească de foame împreună cu copiii. Cu chiu cu vai și-au ținut zilele. Copiii au crescut și au început să muncească pe unde apucau. Seara se strîngeau cu toții în dărîmătură...

Dar a venit și vremea cînd boierii au fost alungați. Sătenii au hotărît să-și unească pămînturile laolaltă, pășind pe drumul arătat de partid. Maria s-a sfătuit și ea cu feciorii și într-o bună zi s-au dus cu toții la colectivă. Au lăsat acolo șase cereri...

— Ei, mama, ce ne măsori așa? Sîntem teferi și voinici, zise Gheorghiță glumind.

— Așa-i, răspunse dînsa, adunîndu-și gîndurile și îndreptîndu-se grăbită spre bucătărie. Se întoarse cu o tavă pe care pîinea mare, rumenă, aburea. Iată, v-am chemat să sărbătorim împreună, sărbătoarea marii recolte.

— Pîine nouă!... ziseră cu toții bucuroși de surpriza mamei. Și, alături de pîinea din recolta nouă, pe masă au fost aduse bucate alese.

În seara aceea, ferestrele casei noi, arătoase, ale colectivistei Maria Dordea, fură luminate mai tîrziu decît de obicei. Înăuntru se auzeau glasuri vesele. Apoi, rînd pe rînd, feciorii se pregătiră să plece, în afară de Ion, încă neînsurat. Se îndreptau spre casele lor, la fel de noi, care de care mai frumoase. Toate s-au înfăptuit prin hărnicia și munca în colectivă. De altfel și ceilalți colectiviști din comuna Viile Noi, regiunea Dobrogea, o duc la fel de bine. Gospodăria lor e milionară. Sutele de animale din sectorul zootehnic, noile construcții, toate cîte s-au înfăptuit în anii aceștia luminoși, le umplu inimile de mîndrie și bucurie. Bucuria vieții noi...

E. TOFAN

O dată cu eliberarea, au fost descătușate nenumăratele talente din popor, creîndu-li-se totodată cele mai bune condiții pentru dezvoltarea lor artistică.

Fotografia înfățișează echipa de dansuri a fabricii de încălțăminte „Flacăra Roșie" din Capitală.

Tot mai multe sînt satele care au astăzi nu numai frumoase cămine culturale, dar și cinematografe. Numărul cinematografelor sătești a crescut față de 1938 de peste zece ori!

In fotografie: cinematograful din comuna Hîrlău, regiunea Iași.

Scrisoare din tabără

Și eu mă număr printre zecile de mii de pionieri și școlari care, prin grija părintească a partidului, am petrecut zile de neuitat în tabără. Eu am fost la Călugăreni, în Munții Mehedințului. Nici nu vă închipuiți cît de mult mi-a plăcut! Pădurile umbroase, izvoarele cu apă limpede țîșnind din stîncă, poienile cu flori sălbatice! Cel mai mult mi-au plăcut însă drumețiile.

O să-mi amintesc mult timp de minunata excursie făcută la Padeș, locul istoric de unde, cu aproape un secol și jumătate în urmă, Tudor Vladimirescu a dat cunoscuta proclamație chemînd poporul la lupta împotriva asupritorilor.

Deosebit de frumoase au fost excursiile la Capra și Valea Mare, în mijlocul muncitorilor forestieri. Munca lor nu mai e ca în trecut — muncă grea, împovărătoare — topoarelor le-au luat locul fierăstraiele mecanice, cu motor, iar transportul buștenilor nu se mai face cu căluții și brațele oamenilor ci cu funicularele și trenulețele de munte. Munca este mecanizată.

Cu muncitorii de acolo ne-am împrietenit repede, ba, le-am făcut și o surpriză: le-am prezentat un program artistic care le-a plăcut mult.

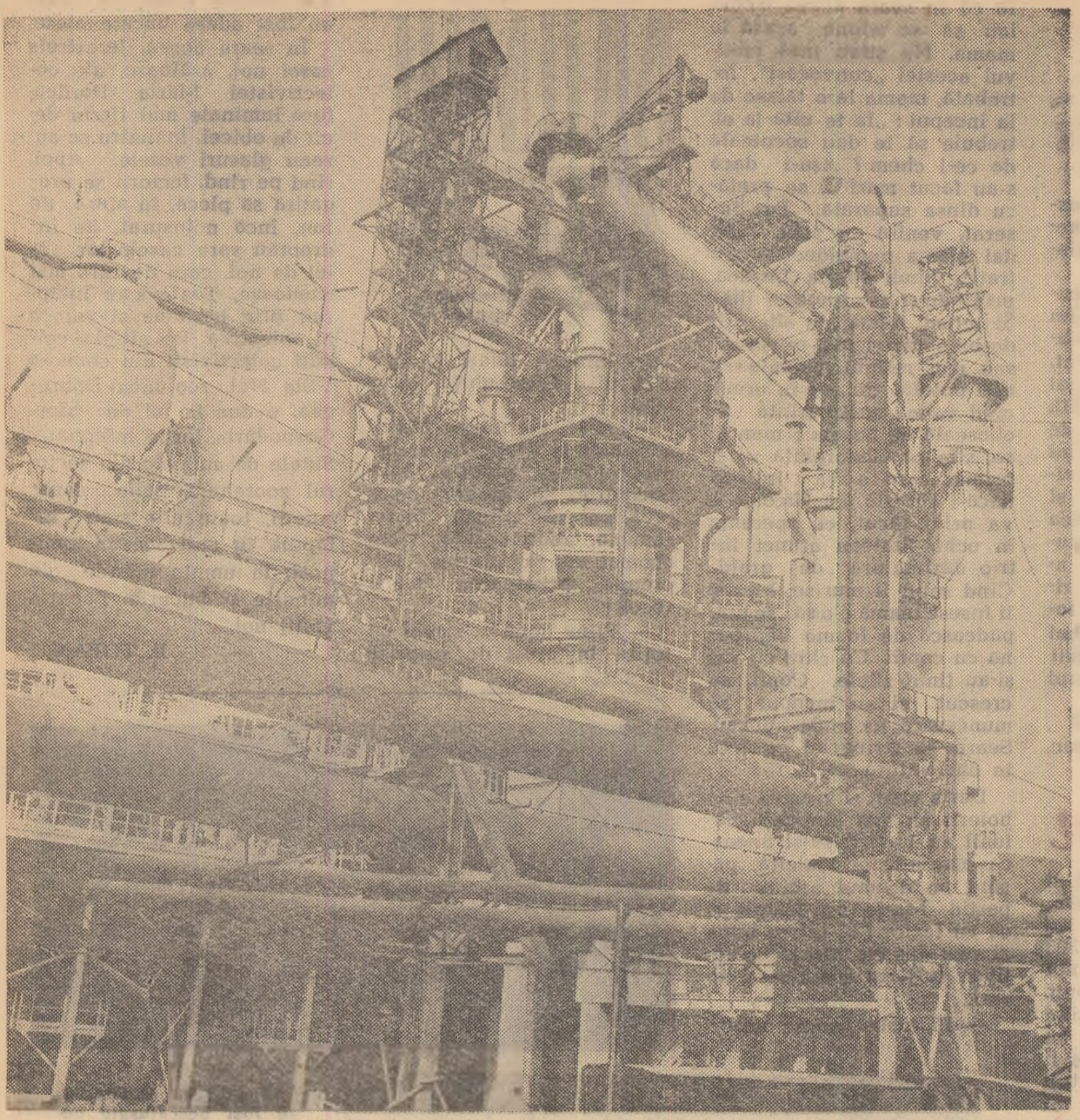
Multe au fost excursiile în care am cunoscut noile frumuseți și bogății ale patriei, am organizat jocuri sportive. Cu o seară înainte de întoarcerea acasă, a avut loc neuitatul foc de tabără în jurul căruia am dansat și am cîntat cîntece închinate părintelui drag, partidului, marii sărbători de la 23 August.

Pioniera JULA ANA
cl. a VIII-a
Școala medie, Balș.

Mangalia

Mii de oameni ai muncii își petrec concediul de odihnă în frumoasa stațiune balneo-climaterică Mangalia.

Noul furnal de 700 mc intrat recent în funcţiune la Combinatul metalurgic din Reşiţa. Acest furnal produce anual o cantitate de fontă de peste două ori mai mare decît întreaga producţie din anul 1938.

PE DRUMUL VIITORULUI

Ing. I. MARINESCU
Ministru adjunct al Ministrului Metalurgiei şi Construcţiilor de Maşini

Să fie înfloritoare, bogată şi puternică patria noastră! Aceasta este dorinţa fierbinte a oamenilor muncii. Şi zi de zi ea se împlineşte tot mai mult; în anii de cînd poporul nostru s-a eliberat de orice exploatare, industria şi agricultura au luat un avînt nemaiîntîlnit.

Un loc deosebit în economia naţională îl ocupă siderurgia. Aceasta, pentru că ea înseamnă cocs, fontă, oţel, laminate, pentru că ea constituie baza dezvoltării industriei constructoare de maşini, constituie baza materială a asigurării progresului tehnic în toate ramurile economiei naţionale. De aceea, încă din primii ani ai puterii populare, partidul s-a îngrijit să se creeze toate condiţiile pentru asigurarea creşterii producţiei siderurgice. Şi iată că s-a trecut la modernizarea uzinelor vechi şi construirea de numeroase secţii şi uzine noi, dotate cu cele mai moderne agregate. S-au înălţat furnale şi uzine cocsochimice de mare capacitate. Numai furnalul de 700 metri cubi, construit la Hunedoara în 1956, sau fratele lui, dat acum cîteva zile în folosinţă la Reşiţa, dă de două ori mai multă fontă de cît se producea în întreaga ţară în 1938. Dar Combinatul Siderurgic de la Hunedoara se poate mîndri şi cu noile cuptoare de mare capacitate ale oţelăriei Martin. Muncitori harnici, bine pregătiţi, mînuiesc acum maşinile. De la tablourile de comandă, ei stăpînesc cu uşurinţă şi dirijează după nevoie focul, presiunile şi mersul gazelor în cuptoare.

În creşterea producţiei de laminate, cea mai mare importanţă o au noile laminoare puse în funcţiune, ca cel de ţevi de la Roman, blumingul şi laminorul de profile de la Hunedoara, laminoarele noi de tablă subţire de la Uzinele „Nicolae Cristea" din Galaţi etc.

Avînd în vedere importanţa deosebită a dezvoltării siderurgiei pentru economia naţională, partidul nostru acordă în continuare o mare atenţie industriei siderurgice. La Hunedoara vor fi construite noi cuptoare Simens-Martin de 400 tone, iar sporul de producţie la fontă se va realiza prin construirea furnalelor de la Reşiţa şi construirea unei secţii noi de furnale de mare capacitate la Hunedoara.

Dar obiectivul industrial cel mai important în perioada 1960—1965, pentru realizarea căruia vor fi concentrate însemnate mijloace financiare şi cei mai buni muncitori, tehnicieni şi ingineri, este construirea noului combinat siderurgic de la Galaţi. Acest uriaş combinat al industriei noastre va produce mai mult de 4 milioane tone oţel anual. Peste un deceniu, vom avea decît o producţie de cca 7,5 milioane tone oţel, ceea ce va face ca ţara noastră să se numere printre ţările cu un nivel ridicat de dezvoltare industrială. În mai puţin de 14 zile, în anul 1970 se va produce o cantitate de oţel egală cu producţia întregului an 1938!

Plini de încredere în forţele lor, siderurgiştii, alături de ceilalţi muncitori ai patriei, păşesc ferm sub conducerea partidului spre noi victorii, pentru înflorirea patriei şi creşterea propriei lor bunăstări.

11.000 de finalişti

În zilele însorite ale lunii august, avîntul artei în ţara noastră ne-a dăruit una din manifestaţiile ei tradiţionale: cel de-al VI-lea Concurs al formaţiilor artistice de amatori de la oraşe şi sate. 11.000 de artişti amatori s-au întrecut pentru a obţine titlul de laureat al finalei pe ţară. Organizat de Ministerul Învăţămîntului şi Culturii şi de Consiliul Central al Sindicatelor în cinstea celei de-a 40-a aniversări a partidului şi a celei de-a 17-a aniversări a eliberării patriei noastre de sub jugul fascist, acest al VI-lea Concurs al artiştilor amatori a cunoscut o amploare neobişnuită. Iată doar cîteva cifre grăitoare: În cadrul concursului au fost prezentate peste 95.000 spectacole la care au participat aproape 21 milioane de spectatori. În diferitele etape, pînă la întrecerea finală, au participat 24.000 formaţii artistice, cu circa 6.000 mai mult decît la al V-lea concurs. La finala care a avut loc în Capitală au participat 70 orchestre, tarafuri, echipe de fluieraşi, 44 formaţii de dans, 38 coruri, 35 brigăzi artistice de agitaţie, 17 fanfare, 4 formaţii de operetă, 3 formaţii de estradă. Ce înseamnă aceste cifre? Înseamnă nivel cultural ridicat, timp liber mai mult şi mai bine folosit, înseamnă milioane de cărţi citite, posibilităţile nenumărate pe care le au oamenii muncii de la oraşe şi sate de a-şi afirma înclinaţiile artistice, într-un cuvînt înseamnă viaţă fericită şi îmbelşugată. Cine sînt aceşti maeştri ai cîntecului şi dansului care şi-au manifestat astfel prinosul lor de dragoste şi recunoştinţă faţă de patrie şi partid? Sînt muncitori şi tehnicieni, ţărani colectivişti şi întovărăşiţi, medici, profesori. La finală, s-au întîlnit pentru a se întrece în măiestrie metalurgiştii reşiţeni şi hunedoreni, metalurgiştii de la „Republica" şi „23 August" din Bucureşti, brigada artistică a minerilor de la Săsar, regiunea Maramureş. Aici, pe scenele Capitalei, s-au produs în faţa spectatorilor şi brigada colectiviştilor din comuna Pecineaga, regiunea Dobrogea, echipa de fluieraşi a căminului cultural din Hodac, raionul Reghin, ansamblul artistic de amatori al Casei raionale de cultură din Miercurea Ciuc. Au fost prezenţi şi ceferiştii din Cluj, Iaşi şi cei de la Griviţa Roşie, petroliştii de la Băicoi şi Ploieşti, corurile din Chizătău şi Nochrih, Cecaş şi Putna Sucevii; s-au întrecut aici formaţii de dansuri unind cîte 3 şi 5 generaţii cum sînt cele din Dăbuleni, Teregova, Chimbav sau cea din Săcelul de Pădure. În Piaţa Republicii, la Arenele Libertăţii, pe scenele parcurilor şi întreprinderilor, bucureştenii au putut urmări cu admiraţie şi firească mîndrie manifestaţiile lor artistice impresionante.

În acest concurs s-au întîlnit mai multe generaţii începînd cu vîrsta fragedă şi terminînd cu vîrsta cea mai plină. Dar nu numai atît. Concursul a unit în sînul lui mii şi mii de oameni ai muncii de diferite profesii şi prin desfăşurarea lui festivă a înălţat şi mai mult cîntecul de slavă adus patriei noastre dragi, conducătorului înţelept al poporului nostru — PARTIDUL.

IMAGINI GRAITOARE

Recent, pe Drumul Murgului, în raionul 23 August, s-a terminat construcţia unui nou local de şcoală (foto 1). Aici, vor începe noul an de învăţămînt elevii şcolii profesionale de ucenici constructori de pe lîngă Sfatul popular al Capitalei.

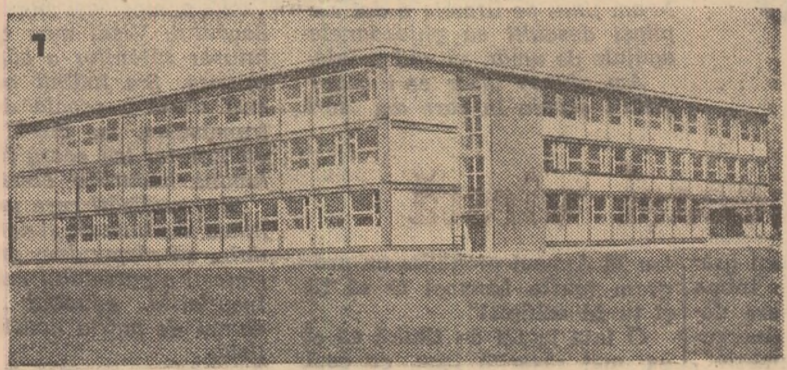
★

Aproape că nu există şcoală în care să nu fie o echipă artistică. Prin grija părintească a partidului, copiii sînt iniţiaţi în tainele notelor muzicale de către profesori de specialitate şi au la îndemînă cele mai felurite instrumente muzicale (foto 2)

★

Pe zi ce trece, cultura pătrunde în cele mai îndepărtate locuri ale ţării. Iată una din nenumăratele biblioteci unde ţăranii muncitori au la dispoziţie reviste, cărţi literare, ştiinţifice (foto 3). Este înfăţişat un aspect de la biblioteca comunală Soveja, raionul Panciu, regiunea Galaţi. Biblioteca posedă peste 3.000 de cărţi şi nenumărate colecţii de ziare şi reviste.

1

3

2

Slăvită fii frumoasă zi de 23 August

Tabăra de pionieri şi şcolari Năvodari, 13 august 1961

Toate zilele au fost cît se poate de călduroase, dar ca cea de azi parcă nu a fost nici una. Nici măcar briza mării nu ne-a ajutat să ne răcorim. Doar spre seară, o dată cu apusul soarelui ne-am mai răcorit şi noi. Cu cîtă nerăbdare am aşteptat seara aceasta! Chiar de la venirea noastră în tabără am aflat că în cinstea zilei de 23 August se va organiza un foc de tabără. Un foc de tabără pe malul mării! Ce poate fi mai minunat decît vuietul continuu al valurilor mării împletit cu scînteierile focului, acompaniind parcă cîntecele noastre.

După careu şi coborîrea drapelului taberei, nici nu mai ştim cînd am luat masa. Mi-aduc doar aminte că lîngă mine, la masă, stătea Micu Nicolae, unul din prezentatorii programului focului de tabără şi mormăia tot timpul cu ochii pe gazetă. Îşi repeta rolul. Cîţiva prieteni de-ai lui rîdeau, spunînd că Micu repetă aşa întotdeauna, chiar dacă ştie totul foarte bine. E adevărat, că a şi ştiut. Pentru felul cum a prezentat programul şi recitat o poezie, a luat premiul I. Şi-i mare lucru ca dintre aproape 2.000 de copii să iei premiul I la recitări.

Flăcările focului au luminat din plin feţele noastre strălucitoare. Din toate trei laturile s-a ridicat, ca la un semnal, cîntecul cel mai drag al nostru, al pionierilor: „Mulţumim din inima partidului" — imn de dragoste şi recunoştinţă adus părintelui nostru — Partidul Muncitoresc Romîn.

Despre lupta partidului, despre eroismul cu care au luptat şi s-au jertfit comuniştii în anii grei ai ilegalităţii, despre felul în care partidul a organizat şi condus insurecţia armată de la 23 August 1944, ne-a vorbit comunistul Dumitriu Dumitru. Cu cîtă căldură a vorbit tovarăşul Dumitru despre formaţiile de luptă patriotică care au luptat eroic împotriva fascismului, pentru eliberarea patriei.

Programul prezentat de pionieri a fost deschis de corul unităţii 4 cu „Cîntec despre eliberare". Apoi, prezentatorii programului au evocat zilele noastre fericite, de azi, copilăria minunată pe care o trăim în patria noastră dragă, bucuria vacanţei şi condiţiile minunate de care ne bucurăm noi în tabără. Poezia „August" recitată de pioniera Plăcintă Valentina, ca şi poezia „Inscripţie pe mormîntul unui oştean sovietic" de Mihai Beniuc au fost recitate cu atîta căldură, cu atîta emoţie...

Focul de tabără s-a încheiat cu un concurs între cei mai buni solişti din fiecare unitate, de cîntece închinate patriei şi partidului şi de muzică populară romînească. Cîştigători au fost mulţi pionieri şi premiile obţinute ne-au bucurat pe toţi. Cel mai mult însă ne-a bucurat premierea pionierei Pop Floarea venită aici pe malul mării tocmai din creierul munţilor maramureşeni. Mică, de-o şchioapă, de stătea în faţa microfonului săltată în vîrful degetelor, Floarea a dat glas simţămintelor sale despre partid, adunate de ea în cele nouă primăveri de viaţă fericită.

Astfel noi, pionierii taberei Năvodari, am închinat acest foc de tabără zilei de 23 August, mulţumind din inimă partidului pentru viaţa fericită pe care o trăim, pentru minunatele condiţii de învăţătură, pentru copilăria noastră minunată.

Din jurnalul taberei de pionieri şi şcolari Năvodari

Pentru conformitate

S. ŞTEFAN

Zîmbiţi, vă rog! Micul fotograf amator doreşte să ofere fiecăruia o amintire din această frumoasă ex cursie pe plaiurile pitoreşti ale patriei

Acţiuni pionereşti

IN ÎNTIMPINAREA LUI 23 AUGUST

În cinstea marii sărbători de la 23 August, pionierii şi şcolarii din comuna Andreeşti, raionul Gilort, regiunea Oltenia, au pregătit un frumos program artistic. Programul a fost alcătuit din cîntece şi poezii prin care pionierii au mulţumit partidului pentru copilăria fericită pe care o trăiesc în patria noastră.

●

Pe lîngă excursiile organizate în perioada vacanţei, pionierii din comuna Finta, regiunea Ploieşti, au participat şi la activităţi patriotice. Astfel, pînă acum ei au strîns 100 kg plante medicinale şi au ajutat la rărirea florii-soarelui şi la distrugerea gîndacului de Colorado pe pămînturile G.A.S. şi ale întovărăşirii din comună.

●

Pionierele Ionescu Gabriela, Barbăndeal Mariana, Mitrofan Jana, sînt cîteva dintre evidenţiatele concursului organizat de pionierii de la Sanatoriul T.B.C.—Mangalia, regiunea Dobrogea cu tema: „Cele mai bune soliste". Concursul acesta a fost numai un aspect al activităţii lor organizate în cinstea zilei de 23 August.

●

Pionierii din tabăra locală din comuna Vama-Buzău, regiunea Braşov, au făcut multe excursii şi întreceri sportive dar, au participat cu drag şi la acţiuni de muncă patriotică. Astfel, în cîteva zile au reuşit să strîngă 500 kg de fier vechi.

●

Peste puţin timp pionierii şi şcolarii din Strehaia, regiunea Oltenia, se vor putea mîndri cu noua şcoală în care vor învăţa. Pentru a fi gata cît mai repede, pionierii au pornit să dea o mînă de ajutor părinţilor la căratul şi stivuitul cărămizilor şi ţiglelor.

●

Şi pionierii din comuna Găgeşti, regiunea Galaţi, au ajutat cu multă tragere de inimă la repararea şcolii lor şi la ridicarea noii şcoli din satul Vilăneşti. Pionieri ca Purice Florin, Cristoiu Ioan, Gălăţeanu Nuţa, Ciubotaru Valeriu şi alţii s-au evidenţiat la căratul cărămizilor, la ajutorul dat meşterilor zidari.

●

În cadrul taberei locale, pionierii unităţii din comuna Slătioarele, raionul Piteşti, au pregătit un frumos program artistic pentru sărbătorirea zilei de 23 August. Printre altele au învăţat cîntecul: „Partid, părinte-al tinereţii" şi multe poezii ale căror versuri cîntă patria dragă.

Mulţumesc partidului!

Cu cîtva timp în urmă am observat că seara citeam cam greu, mă dureau ochii. La început n-am dat importanţă, însă mă simţeam din ce în ce mai rău. Nici în timpul zilei nu puteam citi, îmi era foarte greu să scriu şi aproape imposibil să văd un film sau să mă joc cu prietenii mei.

Îngrozit că boala îmi va alunga lumina, frumuseţea vieţii din jurul meu, am alergat cu părinţii la Spitalul de stat din Bucureşti. Pînă atunci eu n-am mai fost la doctor, nu am mai avut nevoie, aşa că am intrat cu oarecare teamă. După puţin timp însă de la venirea mea în spital, frica s-a risipit. Grija şi atenţia cu care am fost înconjurat, m-au făcut să am încredere că voi putea să mă vindec. Şi aşa a fost.

După consultaţii atente, medicii mi-au dat tratamentul necesar, m-au supravegheat cu grijă, ceas de ceas şi într-o zi minunată, cea mai frumoasă din viaţa mea, eram vindecat. Vedeam iar, mă bucuram iar de lumina soarelui, de culorile minunate ale florilor, de feţele pline de bunătate ale oamenilor.

I-am părăsit cu strîngere de inimă pe cei care m-au îngrijit. Zilele trăite în spital m-au legat mult de cei care mi-au redat vederea şi i-am îndrăgit nespus de mult.

De cum am sosit acasă, portiţa se auzea mereu scîrţîind. Veneau prietenii mei, să mă vadă, să le povestesc cum a fost la Bucureşti. Cîteva zile la rînd le-am tot povestit despre cei care mi-au redat sănătatea, despre faptul că am primit toate îngrijirile gratuit, despre bucuria revederii.

După puţin timp am plecat în tabără la Năvodari. Zile în şir mă jucam în soare, mă răcoream în valurile limpezi ale mării, rîdeam şi mă bucuram împreună cu ceilalţi 2.000 de copii de zilele frumoase pe care le trăim.

Astăzi sînt din nou sănătos, mă bucur din plin de zilele vesele ale vacanţei, ca toţi copiii patriei şi pentru toate acestea mulţumesc din inimă celui care ne înconjoară cu grija sa părintească — Partidul Muncitoresc Romîn.

Pionier
DOBRICA CONSTANTIN
comuna Urziceni,
reg. Bucureşti

Pe şoseaua BĂLCĂUŢI

În întreaga ţară, sate şi oraşe au îmbrăcat haina de sărbătoare în întîmpinarea măreţei sărbători — 23 August.

Pregătiri intense în cinstea acestui eveniment au fost şi în comuna Bălcăuţi, regiunea Suceava. Sătenii au lucrat cu toţii la înfrumuseţarea caselor, a grădinilor, la lărgirea şoselei care trece prin comună. Într-un loc numai, în dreptul casei bătrînei Maria Daniliuc, au avut mai mult de lucru. Trebuia mutat gardul mai aproape de casă. Aici, ca şi în alte locuri, de altfel, au venit şi pionierii să dea o mînă de ajutor. Preşedintele detaşamentului clasei a IV-a, Neşnec Vasile, şi Cernăuţean Ion au ajutat cu drag la săparea gropilor pentru stîlpii gardului. Dar, toţi cei douăzeci şi unu de pionieri au muncit cu tragere de inimă la ridicarea gardului. Iar pionierele Şoiman Maria şi Hanreş Maria s-au ocupat mai mult de aranjarea grădiniţei din faţa casei, au sădit răsaduri şi chiar flori înflorite. A doua zi ţi se părea că grădiniţa, gardul nou, erau de cînd lumea acolo, să întregească aspectul frumos al comunei.

PUŞTIUL

Întîmplarea asta s-a petrecut mai de mult, mai exact în zilele încordate ale lui august 1944. Îmi aduc aminte că „puştiul" — eroul povestirii de faţă — a venit la mine pe neaşteptate şi m-a întrebat cu voce gravă :

— Nene, dumneata eşti comandantul ?

Îl vedeam pentru întîia oară. L-am privit nu numai uimit, ci şi încruntat. Nu de alta, dar copiii n-aveau ce să caute acolo pe unde moartea umbla slobodă. El însă nu s-a lăsat intimidat de căutătura mea severă.

— Dacă dumneata eşti comandantul, atunci dă ordin să mi se dea şi mie o armă.

— Ţie ?!

M-am uitat mai bine la dînsul : dacă împlinise zece ani. Ochii săi verzi, senini, mă rugau fără grai : „Hai, nene, nu fii rău, dă-mi şi mie o armă !".

Mi-a venit să rîd, dar m-am stăpînit. Nu ne aflam acolo, faţă-n faţă cu duşmanul, ca să ne jucăm, iar primejdia pentru el era mult prea mare ca să nu-l izgonesc.

— Să nu te mai prind pe aci, pleacă imediat. Hai, repede...

N-a vrut să plece. M-am ridicat ameninţător.

— Şterge-o pînă nu te iau de urechi...

Nu glumeam. Vă rog să nu mă judecaţi greşit. Dar eram nervos şi obosit. Soarele dogorea. Ziua era înăbuşitoare. Din pricina bombardamentului hitlerist, unele cartiere erau cuprinse de flăcări. Dintr-acolo se ridicau nori negri de fum. Împuşcăturile izbucneau, parcă fără nici o noimă. Iar eu cu grupa mea de muncitori înarmaţi mă hărţuiam de cîteva ceasuri cu nişte hitlerişti baricadaţi într-o „casă strategică". De ce o numesc strategică ? Pentru că inamicul ţinea sub observaţie un drum ce ieşea din Bucureşti. „Casa strategică" avea un etaj şi un pod... Sus, în pod, hitleriştii îşi instalaseră două mitraliere şi printr-un foc concentric nu te lăsau nici să te apropii de clădire, nici să intri sau să ieşi din Bucureşti pe drumul acela. Nici măcar de intrarea clădirii nu puteai să te apropii. Cum te apropiai, cum îţi aruncau de sus grenade. E drept, într-un fel, noi încercuisem clădirea, dar lucrurile mergeau destul de încet. Nu puteai să ieşi din ascunzători. Mitralierele hitleriste te secerau pe loc. Într-o asemenea împrejurare, eu, comandantul, eram obligat să găsesc o soluţie. Acum mă înţelegeţi de ce eram nervos, de ce l-am izgonit de lîngă mine pe băietandrul acela...

După prima noastră discuţie „prietenească" am crezut că am scăpat de el, dar mă înşelasem. Drăcuşorul ! Eu l-am dat afară pe uşă, iar el a intrat pe fereastră.

— Nene, hai, te rog, dă-mi o armă... o puşcă.

— Mă ! m-am înfuriat eu.

— Nene ! a încercat el să mă îmbuneze.

Îmi plăcea puştiul : era frumuşel, avea părul bălai şi ciufulit. Se vedea că-i plăcea să se joace în bătaia soarelui, căci era bronzat. Umbla desculţ şi numai într-o pereche de pantaloni scurţi şi peticiţi.

— Nene !

— Mă, tu mă laşi în pace ?

Stăruinţa lui m-a scos din sărite. Îmi concentrasem toate gîndurile într-o singură direcţie : „Cum să-i scot pe nemţi din „fortăreaţă" ?

Vă daţi seama că exagerez. Dar aşa mi s-a părut mie pe atunci, că luăm cu asalt o fortăreaţă. Gînduri fireşti. De unde pînă unde să mă pricep eu, meşter strungar, atît de bine în ale artei militare ? Dar la chemarea partidului noi, muncitorii ne-am organizat în grupe patriotice, ne-am înarmat, ne-am apărat uzina, căci hitleriştii au vrut s-o arunce în aer, după care uite, ni s-a încredinţat şi o altă misiune : lichidarea unui punct de rezistenţă al inamicului. Să-l lichidăm. Spre această ţintă erau concentrate toate gîndurile mele. Şi tocmai în clipele acestea de frămîntare, mi-a picat şi dumnealui pe cap, cu rugămintea : „Nene, dă-mi şi mie o armă !" L-am mai izgonit odată. Apoi mi-am reluat căutările mele de comandant. Mă întrebam într-una : „Oare cîţi fascişti s-or fi baricadat acolo ? Mulţi ? Puţini ? Şi de ce s-au baricadat ? Nu cumva aşteaptă ceva ? Nu cumva aşteaptă întăriri ? Şi dacă aşteaptă întăriri, din ce parte vor veni ? Nu cumva ne vor cădea în spate ?".

Şi era cald, zăduf. Soarele asfinţea... Iar eu nu luasem încă nici o hotărîre. Căutam soluţii. Şi deodată mi s-a părut că am găsit una, dar, în aceeaşi clipă, puştiul şi-a făcut din nou apariţia. De astă dată n-a mai venit singur, ci însoţit de un tovarăş de-al nostru.

— Nene Ilie, ştii ce spune puştiul ăsta ?

— Ştiu ! Vrea o armă.

— Nene Ilie, puştiul ăsta e o comoară. E de aici... e chiar din clădirea asta de peste drum.

— Din „fortăreaţă" ?

M-am uitat la puşti bănuitor. Privirile lui copilăreşti încercau parcă să mă convingă : „Chiar aşa, nene, sînt din „fortăreaţă" !

— Şi ? am întrebat eu la fel de sever.

— Spune că ştie el un drum lăturalnic... prin pivniţa din casa vecină.

— Am acolo o ascunzătoare — a început puştiul să-mi explice. Numai eu o ştiu... duce în pivniţa noastră...

— Mă, tu nu ne păcăleşti ?

— Nu, nene...

— Cheamă-l mai bine pe tat'tău...

— N-am tată... a murit la bombardament.

Se vede că întrebarea mea îl întristase : îşi lăsase capul în piept şi-şi stăpînea cu greu lacrimile.

— Şi tu vrei să ne arăţi drumul ?

— Da, nene, s-a înviorat el dintr-odată. Dar îmi daţi o armă ?

— Ce să faci cu ea ? E prea grea pentru tine.

— O duc eu, că-s voinic...

I-am dat o armă, arătîndu-i astfel încrederea mea. Surîzînd, şi-a petrecut-o pe după umăr. Apoi, asemenea unui comandant, a rostit grav :

— Să acţionăm acum !

Într-un cuvînt, dragi cititori, puştiul ăsta ne-a condus într-o pivniţă lungă, umedă şi întunecoasă. Cînd am ajuns la capătul ei, „călăuza" s-a aplecat şi a scos dintr-un zid cîteva cărămizi, dînd la iveală o gură de trecere. Şi aşa am pătruns în „subsolul fortăreţei"... Iar de-acolo, ce mai ?! Un ceas mai tîrziu, am putut să raportez comandantului meu : „Misiunea a fost îndeplinită" !.

Din ziua aceea „puştiul" mi-a rămas prieten. Au trecut ani. „Puştiul" de altă dată este astăzi ofiţer al armatei noastre populare. Poartă pe umeri epoleţi de căpitan şi comandă o subunitate de cercetaşi.

HARALAMB ZINCA

RECUNOŞTINŢĂ EROILOR SOVIETICI

11 octombrie 1944. O dimineaţă plumburie de toamnă, cu o burniţă deasă de ploaie grea, apăsătoare. În sectorul frontului Cluj-Tg. Mureş se concentraseră în amîndouă părţile unităţi de tancuri, aviaţie, artilerie, infanterie. Fasciştii, simţind pămîntul fugindu-le de sub picioare, au adus aici, în această parte a frontului, trupe speciale. Înfrîngerea lor şi aici după cea suferită prin eliberarea Sibiului, însemna drum deschis armatelor eliberatoare spre Ungaria.

Şi, în această dimineaţă, trupele frontului 2 Ucrainean, au început luptele pentru eliberarea oraşului Cluj. Sub protecţia focului concentrat al artileriei, tancurile din trupa de şoc — vijelie de fier şi oţel de neînfrînt — au pornit la atac. Iar în unul din aceste tancuri, încordat, cu ochii aţintiţi pe vizieră, se afla şi tînărul locotenent Nikolai Kurbakov.

Nikolai vedea tot mai aproape clădirile oraşului învăluite în fum şi ceaţă, exploziile tot mai puternice ale obuzelor, turnurile ţuguiate ale bisericilor — cuiburi de observaţie ale fasciştilor. Mai aproape, tot mai aproape. Iată, şenilele de oţel au scrîşnit metalic trecînd peste primele şanţuri de apărare, apoi peste o cazemată, peste un cuib. Mai sînt cîţiva metri. Prin blindaj, pătrund surd, ca un vuiet, uralele ostaşilor sovietici. „A început asaltul, gîndeşte Nikolai. Ţineţi-vă bine, băieţi, ajungem în curînd !" Kurbakov comandă mărirea vitezei. „Mai repede, mai repede, înainte !" Deodată, pe cuirasa tancului, ca o grindină măruntă de măzăriche, bocăniră gloanţele trase de inamic. În spate, cîţiva ostaşi căzură seceraţi. Ceilalţi s-au trîntit la pămînt. „Trebuie să fie vreun cuib de mitralieră gîndi Nikolai". Din mers, locotenentul Kurbakov întoarse tancul la dreapta. Nu observă nimic. Apoi, la stînga. Dintr-o cazemată pe jumătate dărîmată de explozia unui obuz ţîşneau limbi prelungite de foc. De aici porneau gloanţele ucigătoare. „Cu viteză maximă spre cuibul hitlerist !" sună comanda lui Nikolai. Şi din nou scrîşnetul înfundat al şenilelor. 5 metri, 4, 3... Sub şenile betonul se sfarmă. Lătratul mitralierei a încetat. De sub tanc însă, în aceeaşi clipă, izbucneşte o explozie. Fumul, un fum iute, usturător, a pătruns în cabină. Flăcările ling blindajul tancului înţepenit pe coama dealului ce străjuieşte oraşul.

Nikolai Kurbakov nu mai poate auzi strigătul victorios al celor ce au pornit la asalt. Nu-l mai poate vedea nici pe plutonierul cavalerist Piotr Egorovici Kurbakov, tatăl său, cu care a luptat pînă aici, pentru eliberarea Romîniei de sub jugul fascist, pornind la atac.

Şi în aceeaşi zi, la orele 22, în îndepărtata Moscovă se trăgeau 20 de salve de artilerie pentru cinstirea ofiţerilor şi ostaşilor sovietici ai frontului II Ucrainean căzuţi pentru eliberarea Clujului. În ordinul de zi al Comandamentului Suprem era menţionat şi eroismul tanchiştilor.

Aşa a fost cinstită şi memoria eroului locotenent de gardă Nikolai Kurbakov, decorat post-mortem cu ordinul „Steagul Roşu".

Au trecut de atunci ani şi ani de muncă şi luptă a poporului nostru în patria eliberată.

Şi iată că, nu de mult, pe adresa pionierilor din oraşul Cluj a sosit o scrisoare : „Dragii mei copii, am aflat că în zilele Marelui Război de Apărare a Patriei fiul meu, Nikolai, a căzut eroic pe pămîntul ţării voastre, chiar în oraşul vostru, Cluj. Era locotenent tanchist. Eu l-am iubit mult şi sînt mîndră de el, dar mă doare nespus că nu ştiu pînă acum unde se află mormîntul lui. Vă rog pe voi, copii iubiţi, căutaţi-l şi înştiinţaţi-mă dacă veţi reuşi să aflaţi ceva."

Pionierii ştiau cu cîte jertfe a fost eliberată patria noastră, oraşul lor natal. Ei cinsteau şi îngrijeau mormintele ostaşilor romîni şi sovietici căzuţi în această luptă. Cunoşteau numele multor ostaşi căzuţi aici. De aceea, în aceeaşi zi, scrisoarea pionierilor clujeni pornea spre îndepărtatele meleaguri ale satului Piatina din Republica Autonomă Mordvină. „Dragă Ana Ivanovna, noi, pionierii de la Şcoala medie „Gheorghe Coşbuc" am găsit mormîntul fiului dumneavoastră. Vom păstra întotdeauna cu recunoştinţă în inimile noastre memoria lui Nikolai Kurbakov şi a tuturor eroilor căzuţi pentru eliberarea oraşului nostru".

Pionierii ştiu multe acum despre eroul Nikolai Kurbakov, despre copilăria şi viaţa acestuia, despre părinţii şi fraţii lui, despre fiica sa. In zilele de sărbătoare pionierii fac de gardă lîngă mormîntul eroilor sovietici, împodobit veşnic cu flori. De multe ori ei poposesc în micul parc în care se află mormîntul eroului şi atunci gîndurile lor zboară spre Uniunea Sovietică, spre patria şi părinţii eroului. Pionierii clasei a VII-a de la Scoala medie „Gheorghe Coşbuc" se străduiesc să înveţe şi să muncească în aşa fel încît să fie asemeni eroului al cărui nume îi poartă detaşamentul lor.

ŞTEFAN SÎRBU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel. 17.60.10, 17.60.20 : Tiparul : Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"